

Леонід

Кнорозок

Гопки Євро-Україна
За сармата-гуна!!
Дика рожа у вікно —
Метрів два, не менше!
Лізьте мокрі під рядно —
Вуйки, вжарте екшен!!
***

— «Зроби себе щасливим» —
гарна книга?
— Напрочуд! Автор в божевільні.

Повісився.

Йому допомогли
***

За мур високий, дріт
колючий.

Острів Крузо — у
резервацію поетів.

До поеток!!
***

Так хороше — духмяні трави,
спів пташок...

А то що за потвори???
Боже, ЛЮДИ!!!!!!
***

Люстерко і годинника об стінку?
...Слабо тварині
соціальній час спинити...
***

Чому ж так гарно, затишно
з тобою??

Копати треба до розчарування!!
***

Усе закінчиться погано.
Окрім життя.
Мого, красивого такого...

Не вже —
ще мить

Творчий доробок **Леоніда Кнорозка**, початок 21 ст. н.е.

Поетичні збірки:

«И чтоб не кануло в Лету, что натворил я на лету...», 2001;

«Пританцьовування за плугом», 2004;

«Возьми меня в коллекцию любви», 2004;

«Post diploma tango», 2005;

«Софія рюмсає в плече», 2008;

«Небайдужі роки», 2009;

«Прикладна поезія», 2010;

«Алые львы», 2012;

«Крылья мешают ползать», 2015;

«Осіннє шелестіння», 2016.

Повісті:

«Збича мрій», 2014;

«Сміх у кінці тунелю», 2016.

Зібрання творів:

«Поезія та проза», том I, 2019.

Леонід Кнорозок

НЕ ВЖЕ – ЩЕ МИТЬ

Ніжин 2020

УДК 82(477)-1
ББК 84(4Укр)-5
К 53

Кнорозок Л.М. НЕ ВЖЕ* – ЩЕ МИТЬ

К 53 Іронічна поезія і проза. / Л.М.Кнорозок. – Ніжин : Видавництво «Наука-Сервіс», 2020. 36 с.

ISBN 978-611-527-006-4

«...нібито не проповідує ніяких морально-етичних, соціально політичних цілей... І йому нібито віриш... Автор товче тебе, читачу, мов шкідливого кошака в атмосферу дивності, примарності буття. Він допомагає відчутти себе перспективною мурахою, що резонує із Всесвітом під фатумом-Бігфуттом. Дякую, – хочеться сказати йому, авторові, – а не пішов би ти ярмом-долиною та й попід горою – диким рожам промовляти – проти вітру, далі хати!!!!»

Лео Коц-на Бобер

* «Не вже» – поетична збірка Олександра Гадзінського, 2019. Пішла з друку як «Зустріч однокласників», прим. автора

ISBN 978-611-527-006-4

ББК 84(4Укр)-5

© Видавництво «Наука-Сервіс», 2020

© Кнорозок Л.М., 2020

Олександр Гадзінський

Галс-інтерв'ю

...Місцева знаменитість, імпозантний і балакучий письменник дає інтерв'ю гарненькій журналістці, нарваній стажувальниці «Поплавка».

Набір питань стандартний: характеристика вашої творчості й стилю, як досягти успіху в літературі... Очікувані експромти: геній у побутовому оточенні, заздрість колег... І таке інше.

Грайливе інтерв'ю швидко переходить у стадію флірту. Хай би і так, але ж серед звичного трьопу проскакує щось болюче й тривожне, прикрите обгортками іронії та легкого цинізму...

Леонід Кнорозок, випробувавши себе у кількох жанрах (лірика, проза, популярна естрадна пісня, співана поезія), знаходиться на тихій воді, як кажуть моряки, у дрейфі. Та хіба тільки він потребує необхідного фрахтування, дозаправки, попутних вітрів! Але наразі і йому, і нам залежить не лише на цій проблемі, а на завжди актуальному шевченківському «Для кого я пишу? Для чого?»

І ось маємо напівіронічне, напіввідчайдушне метання бісеру перед напівграмотною журналісткою. Після вкрай песимістичної характеристики китів, на яких тримається всезагальне життя, автор прибуває у гавань ескапізму: творчість – вища форма забуття. Щоправда, творчий процес супроводжується саморозкриттям, тобто душевним стриптизом. Чи сковородинівським «Пізнай себе». І в цьому криється перспектива.

Тут інтерв'ю переходить в есе – із різкими поворотами настроїв і думок (треба вчити людей радіти, а як же ти їх навчиш,

коли суцільний дарвінізм – сильний з’їдає слабкого). Що ж робити? – тривожиться журналістка. Установка на добро, не чамріти у бездіяльності, зменшувати (за У. Еко) частку нещастя у світі, а заодно й у своєму житті. А як? Ну як: юним, що вступають в життя, – пристосовуватись, вибрати тата-маму, країну... А ж Василь Симоненко казав, що «вибрати не можна...». О, можна, та ще й як! І вмійте давати хабарі! Одне слово, тримайте копняк!

Власне, на цьому продуктивна частина есе-інтерв’ю закінчується, бо далі пішов бліц: що вам по житті заважає і чи рентабельна ваша творчість... Однак на фінішній прямій наш протагоніст знову заговорив про важливе.

Для чого я пишу? І які поради початківцям?

Там є цікаві міркування. За принципом: якщо ви повірили хоч одному слову, що почули від мене...

Але в есе-інтерв’ю присутні не лише іронія, епатаж і парадокси (на зразок «не можеш не писати – не пиши»), а й ознаки нової для автора якості прози, що невимушено поєднує в собі високе і низьке, інтелектуальне й комічне, предметно-земне і вишукано-мистецьке, історично-повчальне й тривожно-актуальне.

І загадкова фраза в кінці: «Дехто не схотів ходити галсами. А міг би...»

Так і хочеться продовжити – із Мандельштама: «А мог бы всю жизнь просвистать скворцом, заесть ореховым пирогом, да видно, нельзя никак...». І справді – нинішню Керченську протоку галсами не пройдеш.

Тому хід Леоніда Кнорозка у літературному морі повинен бути крейсерським, прямим і швидким.

Отож сім футів йому під кілем!

І флаг у руки!

Частина I. ЖИТТЄВИЙ ДЕБЮТ

(1-й звіт перед Вічністю)

*Другу Булату Мусабекову,
котрий не ходив галсами*

- Про що ви вже написали?
- Життя абсурдне, трагікомічне і швидкоплинне – витікає з дитинства і туди ж впадає. Над усе треба встигнути зрадіти!
- Комічність – це ви про рід людський?
- Виключно. Комедія у людей! Цирк. У тварин без гумору. І в комах. Здорове життя – не турбує ні безсоння, ні фригідність... Насичення, розмноження (інстинкт продовження роду) і самозбереження. Ми ж куди багатші – крім жрачки, сексу і мандражу нас мордує заздрість – рушійна силу прогресу! Жага слави, влади та грошей – три кити. Акули марнославства, пихи та жадоби. Проте комахам набагато веселіш – немає відчуття приреченості. Рятівна обмеженість...
- Ага, так то це ви описали?
- Бальзак, Данте і ще сотні і сотні геніїв вовтузяться в темі людської і божественної комедії. І я пританцьовую. Ковзаю по поверхні. Там, на глибині – трагедія. Залишки кораблів, скелети і химерні потвори. А зверху щира рекламна посмішка. Для занурення треба спеціально треновані і здорові, як коні, особини. **Внутрішнє життя надзвичайно багате!** Глибоке... Скільки вишуканої жорстокості – жахає, що не завжди патологічної, з діагнозом. Мерзенні, слизькі, бородавчаті щупальця спрутів ненависті і заздрощів смокчуть по-звірячому, глитають з поверхні... Плямкають, вилупивши баньки...
- Свят-свят... Цур мене! Любові хочеться... Вашу творчість...
- Пронизує кохання – головна прикраса нашого життя. Джерело радощів. І прикрощів. Сенс життя. Найдуховніша потреба...
- Організму???

– Не кожного – лише для високоорганізованих хребетних класу ссавців з двома дуже нервовими системами (одна центральна і одна периферійна!) доступні психоз, невроз і істерія, тобто справжнє палке незрадливе кохання. Любов як зустріч двох неврозів – це я колись текст для танго придумав! Таке щастя випадає не всім – Ромео, Джульєтта. Ну ще Отелло переконливо проілюстрував свої почуття... Більше не пригадую... Але хто по ночах гуляє – чорта стрічає... Надійтесь... Догуляєтесь. Кохання вирішує всі питання. Герой серіалу «Коломбо» звертається до свого добродушного і дурнуватога пса-басета: «Стережи мою машину! Якщо з нею нічого не станеться, одержиш печиво. А якщо щось станеться – все одно я тебе пригощу печивом. Бо я тебе люблю!» Ну якій свині таке причується?.. Скінчилось кохання – скінчилося все:

Тупе, безсовісне, зацьковане створіння.

Свиня невдячна і безрадісна скотина.

Нещасний дурень без надії і сумління –

*А ще ж недавно такий **справний** був мужчина!*

Так, кохання – прозріння душі. ...Невдачі на любовному (сексуальному???) фронті породжують фюрерів, дуче, вождів. Садюг, тиранів, маньяків.... Калігул, тиберіїв... Правда, все пов'язують зі збоєм Вселенського комп'ютера, астрологічних коліщат... Але це слабо втішає тих, кого розчавило жорнами долі... Чи перетерло шестернями власних помилок. Можливо, розчавило катком партійно-державної машини. Держава – це піч, що живиться лише одними дровами – людьми...

– Який розумний! Аж страшно. Охарактеризуйте свій стиль.

– **Інтерконтекстуальність, лапідарність, наративність. Когнітивне руйнування шаблонної парадигми. Преваліяція оксиморонності без амікошонства. Псевдоавтобіографічність і еротодифамація. Трохи гендерної маскулізації... Провокаційний квадратизм Малевича... Галюциногенний ромалізм...**

– Що воно ху.. художня діарія? По-людськи, не заносьтесь, нижче до народу...

– *Випендріжжя.*

– Для чого ви пишете?

– Спроба подолати власні комплекси, прикрасити трагікомізм існування, утримати втрачений час, що невблаганно тікає – *бо слово лиш слабу надію має нащадкам відтворити наші дні!*

Творчість – вища форма забуття. Ця форма крокує зразу ж за коханням. *Прагнення до забуття – одне з означень гомо сапієнс*, чи тепер вже *гомо інформатікус еректус*. Подорожі, хоббі, спорт, працеголізм, наркотики, соцмережі, алкоголь рятують від депресії чомусь не завжди. Не всіх. Отже, дехто рятується у творчості. Примітивне творіння боже, на зразок інфузорії чи таргана підплінтусного віршів не пише. І до прози у нього ніякої снаги.

– Як ваші близькі сприймають ваші твори?

– «Мої твори рідні не читають, за що я їм щиро вдячна», сказала Люко Дашвар. Цього замало. У рідній домівці жодного мого опусу: «Що він може написати, цей тонкий лірик, схильний до смутку, зневіри і розпачу! Сів би за докторську дисертацію. Той срам хоч продавати не пробуватиме!!!!» Близьких легко зрозуміти – лірична творчість, поезія сприймається як прилюдне роздягання, душевний стриптиз. Писання інтимніше за ліжку... З-під нього визирає моральне обличчя бродячого, досвідченого котяри... Спробуйте пояснити спокійно і лагідно: ви писали не з досвіду, а з уяви! Вас трохи подряпають, відсотків на 10-12, а уяву натовчуть на всі 100%!!! Усім вашим фантазіям повидирають пасма і так благословлять, що вони швиденько відійдуть далеко за обрій, до більш самотніх, накульгуючи на всі чотири!!! *В очах зажура, темна, як ожина – їм мариться моя дружина!..* Е, геній для близьких малоприємний – «лицом к лицу талант...» ого, який осяйний!!! Надалі ви вже будете мовчати. І з досвіду, і з уяви... Намагайтесь не дуже загадково...

Є дуже цінні, принаймні для мене, цитати про роль домашніх своїх. Прошу оцінити, як я вправно користуюсь айпедом:

«Найдивовижніше, що полиці бібліотек не завалені книгами, які висміювали б цей жалюгідний світ, цей безглуздий Всесвіт, це кровожерливе й ганебне людство – висміювали б і нищили всю цю огидну систему. Адже що не рік, то мільйони людей залишають світ саме з такими почуттям в душі. Чому не залишаю що-небудь в подібному роді я сам? *Тому, що я пов'язаний сім'єю.* А інші – вони цього не зробили теж з тієї ж причини?». Робочий зошит, 1895 р. М. Твена (1835 - 1910).

– Ви так добре знаєте творчість Марка Твена?

– Пригоди Тома Соєра, а особливо Гекльберрі Фінна були евангелією мого дитинства. Зараз перечитую. Шукаю відради – див. початок нашої розмови: «витікаємо з дитинства і туди ж впадаємо». Цей геніальний письменник ніколи не дивився на людську натуру з великим оптимізмом, а в останні роки він став ще саркастичнішим: "Я вірю, що наш Небесний Татко створив людину тому, що його розчарувала мавпа". «Листи з землі» – найбільш критичний твір Марка Твена. Твір опублікувала його дочка Клара аж у 1962 р., тобто понад 50 років по смерті письменника – я впевнений, тоді він не дуже засмутив рідних!!!

Дозволю собі зачитати ще витяги із листів сатани: «людина придумала собі рай і не допустила в нього вищу з усіх відомих насолод, екстаз, який людське плем'я цінує понад усе, – статевий акт... Навіть думка про зближення збуджує... Коли людині надається можливість здійснити його, вона приходить в екстаз і готова поставити на карту життя, репутацію, все – навіть свій безглуздий рай, – аби використати цю нагоду і досягти чудової кульмінації».

Ич, як писав сучасник Чехова, Толстого, Буніна та багатьох інших!!! Ба, навіть дуже шанований мною Дж. Лондон описував кохання цнотливими словами тургенівських баришень чи вустами рицаря Айвенго. Вчитався я в статтю із Інтернету (в якому я порпаюсь подібно бомжику біля перевернутого сміттевого баку!), де розповідається про те, що Джек Лондон мав у певних колах поганяло (кликуху) «жеребець» і не дуже стримував свої потужні почуття. Черпав снагу і натхнення. Схоже на сермяжну правду...

Знов цитую сатану Марка Твена, лист другий. «Хтивість – переважна риса козячого темпераменту, закон бога, написаний в серці козла, який повинен виконувати його веління, і він його виконує весь шлюбний сезон, не зупиняючись ні попити, ні поїсти. Якби Біблія наказала б козлу: "Не блуди, не чини перелюбу!", то навіть людина – пустоголова людина – визнала б усю безглуздість такої заборони і погодилась, що козел не підлягає покаранню, оскільки він лише виконує закон свого Творця. Але та ж людина вважає правильним і справедливим, що подібна заборона накладається на людей. На всіх людей. На всіх однаково і без винятку. Дурість цього очевидна, оскільки за темпераментом – що є істинним законом Бога – багато чоловіків подібні козлам і блудодіють за кожної нагоди, хочуть вони того чи ні; ...хіба що жінка не надто приваблива... Але Біблія забороняє перелюб взагалі, незважаючи на те, в силах людина утриматися від нього чи ні.

...Мужчина здатний до злягання лише короткочасно.... Після п'ятдесяти справа у нього йде все гірше, все з великими проміжками, і задоволення, яке отримують обидві сторони, вельми сумнівне, в той час, як його прабабуся немовби ще тільки починає. ...Її свічник так само міцний, тоді як його свічка все більше розм'якшується і опливає під дією років, поки нарешті вже не може стояти, і сумно знаходить вічний спокій в надії на щасливе воскресіння, яке так ніколи і не настає».

Погодьтеся, це не для сімейного чи класного читання! Я особисто не з усім згоден. Але акцентую – Твен заповідав опублікувати ці рядки через 50 років після закінчення власного життєвого дебюту, і його воля була виконана. ***Еге ж, роль рідних важко переоцінити?!*** Ого, яка спадщина автора Тома Сойєра!!! Це вам не Достоевський чи Карл Маркс... Навіть у геніального Леніна...

– Леннін – то святе! Це дійсно геніальний фронтмен групи «Бітлз», застрелений фанатиком... Кілера звали Есер Каплан чи щось таке! Він завалив Джона Ленніна і сидів, звисивши ноги над «пропастью во ржи», що залишилась після Челенджера. Чи Селенджера... Шкода. Джон Леннін разом з сером Маккарті, сенатором, зробили революцію, сформували нове покоління... Я

про це писала у своїй курсовій... Ну що ви знов занурились у свій простенький гаджет, який ви вперто називаєте айфоном! Що ви там либитесь?

– Це я занотую тезу про революціонера Джона Леніна. Ага, знов вискочив Марк Твен! Ще у нього була гумористична лекція в паризькому клубі, опублікована під назвою «Роздуми про науку онанізму» лише в 1943 році обмеженим тиражем в 50 екземплярів». Зяма Фрейд, зациклений на теорії лібідо, відпочиває: «Завдання зробити людину щасливою не входила в план створення світу» – З. Фрейд. Далі цитую Твена, онлайн: «Центральна ідея лекції: якщо вже потрібно ризикнути життям на сексуальному фронті, то не мастурбуйте занадто багато. З усіх видів статевої активності цей найменше заслуговує схвалення. Як розвага він занадто виснажливий. Як постійне заняття – занадто обтяжливий. Як публічне представлення не приносить грошей. І недоречний у вітальні».

– Та годі вже вам! Вимикайте своє одоробло!!! Змінимо тему: чи рентабельна ваша творчість? На всіх книжках дрібний надпис «Видається коштом автора». Є прибуток?

– Гріх нарікати! Користуючись сезонним падінням цін у Ліверпулі, я придбав парочку невеличких яхт.

– ???

– Збираю гроші на ремонт. Одну зім'яла «Нова пошта», її рихтує Ванька Кнорозок. Другу трохи невдало припаркувала Василіса Кнорозок. Під університетським мостом... На Острі!

– Так яхти взагалі-то швартують, а не паркують!

– А я казав! Та ви ж знаєте сучасну молодь: «Да ты, дед, Достоевский!» От руль і заклинило...

– Так у яхти ж стерно, чи там штурвал... Яхти ходять галсами!

– Руль на велосипеді скрючило, коли я ту яхту додому волік проти вітру галсами..

– «На острі???»: треба казати на вістрі. Чого ви знов либитесь?

– «Редкая птица допрыгнет до середины Остра без разбега!». Річка Остер – ліва притока Десни, басейн Дніпра, протікає по території Чернігівської області біля Ніжинського державного

університету імені Миколи Гоголя. Антропогенний тиск на цю водойму призводить до його подальшого занепаду...GOOGLE.COM.UA...http... Взагалі-то для оптової закупки тих яхт я взяв кредит у Приваті, чого щиро не раджу... Краще позичити у доброго сусіда глибокої ночі. З сокиркою під пахвою... Цитую Федора Достоєвського: «Тварь я дрожащая, или право имею...»

– Та хай Бог тю!!! Вимкніть телефон або я вас оперіщу диктофоном і припиню розмову! Ну і відрядження!!! Ще й за свою готівку! Те ж мені презентація! Казали, буде канал СТБ, а тут прийшло три каліки...

– Ну, не три, а чотирнадцять. Правда, п'ятеро дівичь переплутали дійство із секцією «Оріфлейм», приперлись за пробниками на шару... Ще той пінчер, з розпанаханою ширінкою і бігаючими оченятами, взагалі загадковий тип, – туалет шукав чи що... Хтось у залі всю презентацію нервово реготав, як бугай на заплавах озера в Ядутах... Соромно! Куца провінція! Тяжко нести ексклюзив і креатив... Ті дівулі, признайте, таки пустили сльозу, це коли я заспівав *«і так життя було яскравим, а тут іще твоя вагітність...»*

– Да ладно! У них вії просто дешеві! Китайська підробка. Хоча якусь бабцю, років під сорок чи п'ятдесят таки натурально судомило між рядами в залі – із секти трясунів??. Підсадна, відкрийтесь, споріднена душа?? Але до чого тут бугай? Не передирайте гуманітарну «Фірму тварин» Джорджа Орвелла! Чи ферму... Тоталітарну... Я реферат скачала... У вас запальничка є? Кажіть швидко, про що ви ще – слава Богу! – не написали, і розбігаємось! Творчі плани на майбутнє...

– Тут палити не можна! Скоро напишу про те, що головне завдання людини *не розучитись радіти*. Тато-мама, дідусь-бабуся можуть блукати у безглуздості життя і тягнутись до загробних сутінок – це їх собача справа... Але навчити радіти життю того, кого ви вже ошчасливили, впустивши в цей паскудний, божевільний світ – святий обов'язок. А до квилінь власної душі самі дослухайтесь... Ще треба потихеньку змалечку привчати своїх чад жити в атмосфері суцільної брехні.

– Цебто як?

– З'являється дядько і розповідає, як у нього болить душа і серце кров'ю обливається за рідну країну! І як би все було добре, якби йому не заважали творити добро! Потім виходить другий, з виду адекватний, навіть інтелігентний, і виявляється що попередній – бреше. Слухаємо третього: всі його попередники не тільки брехуни, а падлюки з великої літери. А їхній ватаг – злодюга. У жовтій майці лідера. Далі вже не слухаємо. Брехливий цирк. Епоха талановитих говорунів. Віртуози слова. Головне – нічого не робити, щоб композиція не завалилась. Спочатку було слово. І далі тільки слово, точніше багато слів. Снігова лавина. Справжні профі. Дорогий Леонід Брежнєв вів нас до комунізму, плямкаючи над папірцем. Наразі прийнято сміятись над його хворобою щелепи. Наше майбутнє – комунізм, світле майбутнє. Брехня.

– Ну, політика завжди вихиляється... Наше минуле неможливо передбачити... Це зараз ви розумні...

– Діти – наше майбутнє. Брехня. Наше майбутнє – старість. Нинішня пенсія – контрольний плювок уряду в обличчя народу. Це свята правда.

– Ну, це особисте. А от сьогодні...

– Сьогодні ви приносите резюме. Менеджер із кадрів читає, тестує вас. Дуже цікавиться вашими діловими якостями. Бреше. Найбільш його цікавить, як будуть виглядати ваші рожеві трусики на чорному лайку спинки офісного крісла... Чи на клавіатурі...

– Брехня!... На щиколотці вони. Нащо повністю? Стрьомно... Що ви там знов кропаєте?

– «На щиколотці...» Це ж патент! О, як ви різонули правду-матінку! Без наркозу. Виховний момент... Повчально-методичний. Прийде старість, дітей слухай! Е, не можна тут палити!

– Сектанти-старовіри... Штунди-рукоблуди. Гаразд, як вам шкільні реформи? Ви ж наче вчитель?

– Я навчаю вчителів. Необхідна умова прогресу людства: хоч один учень повинен стати кращим, ніж вчитель. **Мене перевершать усі... Я гарний вчитель.** А реформи слабо привчають до брехні. Я теж. Ніякі реформи! Зовсім не вчать пристосовуватись до мінливого світу, зокрема до настрою

керівників, які в більшості «зроблені з конини» – Бунін. «Я стежу за жалюгідною трагікомедією життя: сильний пожирає слабшого» – Дж. Лондон, «Джон Ячмінне Зерно». «Єдиний закон – право хижака на здобич. Їсти і бути з'їденим – невід'ємне право уздовж ріки» – Р. Кіплінг, «Книга джунглів». Наразі я розумію, це та «ріка життя», де «на том березу забудки цвечут» Юрія Рибчинського.

Ніяка добродушність, ніяка розсудливість не витримує протистояння зі злобою і ненавистю. Догоджати, лицемірити – заняття, звичайно, низьке, зате корисне. У ставленні до речей маневрувати – значить перемагати; у відносинах з людьми це значить підкорятися. Тому-то злі люди завжди і панують. «Мені треба не твоя робота, треба, щоб ти мучився!» Фельдфебельська примовка. Ці закони треба вкладати, як таблицю множення. *Вчити ходити галсами...* Особисто мене цьому не вчили. Я весь у гулях. Об кам'яну кладку бився. Життя мене відредагувало. Та не дивіться – немає синців... Брехонув я. Уже вмію.

Де психологічні тренінги для старшокласників на тему: *«Вчора шукав правду на роботі, сьогодні шукаю роботу»?* Або моніторинг: 10 порад юнакам і юнкам, що починають жити:

«Нема правдоньки на світі, а неправда панує!»;

«Знайшов гармонію – примирився з абсурдом»;

«Хто м'яко ступає, далеко просувається на своєму шляху»

«Легким жартом справа вирішується»;

«Не виказуй слабке місце своє – вдарять саме туди!»;

«Молчи, скривайся и таи и чувства, и мечты свои»;

«Хочешь найти общий язык – свой придётся прикусить!»

«Если вы слегка с придурью, то вы практически неуязвимы»...

Хто кого перетерпить – мистецтво. Учитись, учитись, учитись... «Ми з Пейджем завжди розмовляємо майже люб'язно, – говорив Твен, – хоча він чудово знає, що коли попадеться в сталевий капкан, у мене не буде ні краплі співчуття, і я спокійно спостерігатиму, поки він не сконає».

– Ага, то ви проповідуете брехливе лицемірство ?

– «До несправедливості будьте готові!!! Хотілося б, щоб «Завжди готові!» – до невідворотності і неминучості як належного,

тобто до відносності і недосяжності правди, істини, справедливості... До неможливості осягнути неосяйне. Неосяжне. Особливо дошкуляє недосяжність взаєморозуміння. В дитинстві, особливо в ранній юності тяжко... Трощать лоби об двері у радісний світ! Відсотків сорок ніколи не побачить щастя, як та морська свинка моря!!! Перші кроки важкі, років так десь до 60!! Коли все було прекрасно, я цього не знав! Правила гри дорослого життя складні. Складні – за цим словом ховається «суворі», «паскудні», «придуркуваті» тощо. Це якщо обмежитись нормативною лексикою. Тепер про політику, хоч ви просили не торкатись. Як же без неї – *людина ж тварина соціально-політична, нервова і рефлексуюча*. Політики збивають нас в отари. Кому б до 2014 р. розповісти, що росіяни чубляться з українцями, так що горить земля від ПТУРСів, кричать поранені, плачуть матері, тисячі біженців... Траурні мітинги... *А мирять їх німці!* Кожна адекватна людина сказала б, що це якийсь фантастичний бойовик, бездарний і неприємний. Режисер – *заангажований намаханий, кровожерливий бевзь...* Нелюд. Як і вся його команда... Жахливо, що це не тільки з нами. Візьміть Косово...

– Та що ви занурюєтесь? Ви ж обіцяли по поверхні...

– Верхівка айсберга щедро засиджена чайками...

Де предмет «Уроки радості» тощо?.. Колись, по «Закону Божому» ніжні красуні, дочки Миколи II, Кривавого, працювали сестрами милосердя у військових шпиталях, переповнених важкопораненими і скаліченими за царя-батечку. Великі княгині поправляли подушки, витирали чоло, подавали пити... Всі так роблять. Я в кіно бачив! За кадром вони, очевидно, відмочували гнійні бинти від жахливих ран, терпіли сморід, подавали судно, забезпечували життєві потреби тяжкопоранених. Сестри Ольга, Тетяна, Марія, Анастасія та їхній братик Олексій були по-звірячому добиті червоними багнетами липневої ночі 1918 року. Їх стратили разом із татом Миколою II та мамою Олександрою. Їхню долю «побажали» розділити слуги: лікар, кухар, камердинер, покоївка. Після розстрілу були вбиті також дві собачки царської сім'ї, що почали дико завивати – миролюбива французька бульдожка Ортіно (княгині Тетяни) та добрий королівський спанієль Джиммі

(улюбленець Анастасії). Третьому песику – спанієлю (належав спадкоємцеві престолу Олексію) – червоні інквізитори подарували життя, оскільки він не вив. Спанієля пізніше взяв до себе охоронець, якого у зв'язку із цим упізнали та арештували білогвардійці. Згідно із розповідями єпископа Василя Родзянка, Джой був вивезений до Великої Британії і переданий британській королівській родині.

Як бачите, врятувався один добрий спанієль, бо не завивав. Онімів від розпачу. Мовчання – золото! Але добрий дідусь Ленін, котрий «тоже маленький, с кудрявой головой, когда-то бегал маленький по горке ледяной» цього не знав. Я не про акт розправи, а про спанієля, що врятувався. Ілліч наказав би його знищити надійно і без пролиття крові, як Джордано Бруно свята інквізиція. Спалити, наприклад, в топці паровоза по дорозі в комуни. Щоб нащадки цього спанієля не задирали лапу на численні монументи великого вождя, який перстом своїм задав напрям до щастя, тобто благословив громадянську війну і знищення гнилої інтелігенції.

Ці рядки важко писати, важко читати. Навіть на шляху пошуків *гармонії – примирення з жорстокою несправедливістю, абсурдом життя...* Мене цьому не вчили. Під серцем совається лихе чуття...

– Капець! Як страшно жити... Люди, ви ж звірі... Песика царевича жалько! Бідна сирітка!!! Що ж робити???

– Установка на добро. Рятувати світ. *Найкраща релігія – доброта.* Співчуття. Милосердя. Загляньте до травмо – онковідділу, притулків тощо. Практика... Не всім же підфартило сьогодні прокинутись, мати руки-ноги, є тисячі і тисячі невиліковно хворих... *Радість дитинства* – для тих, кому вдалося правильно вибрати родаків... *Глупота юності. Комедія зрілості. Трагедія старості.* Треба поспішати співчувати ділом. А не чамріти без справи. У Декларації незалежності (4 липня 1774, США) записано право на прагнення до щастя, поруч з правом на свободу і життя. Приємно, але замало. Треба додати «за всіма людьми визначається право-обов'язок зменшувати частку нещастя у світі, включаючи і наше власне» – Умберто Еко. Дивись, і депресія попустить... Ось серветка, витріть сльозу.

– Якась серветка у вас цупка. Щось написано. Вірші ваші, якісь авангардні... Казна-що, їй богу! Що за долбо.. долбоклюї...

– Це не вірші. Розклад руху електричок Ніжин-Київ.... Немає у мене серветок. Колеги поцупили... Жлоби. Розпачі невдач! Вони неминучі на початку, перших десь 70-80 років нашого чарівного загадкового прекрасного життя... Це «закон Божий». Особливо дає жару перше палке і незрадливе кохання (головна прикраса життя, див. початок розмови). Сімнадцятирічний викинувся з дев'ятого поверху. Стодоларові кросівки відлетіли метрів на 15!! В різні боки. Ці кросівки зникли ще до того, як зібрався натовп! Хтось спарував... Опублікуєте це інтерв'ю, то молодь буде підготовлена – кросівки треба залишати вдома. Молодшому братику згодяться. Чи татку-мамі...

– Молодь неслухняна, розбещена?

– Таки так, особливо в останні 2-3 тисячоліття! Завдяки інтернету, ривок еволюції:

*Бажання справило. Регоче.
Ригнуло. Плюнуло між очі.
Під схвальні оплески докільля
Дебілля вирвалось з підпілля.*

Та всі претензії проковтнуть сипучі піски забуття, драговина прийдешнього...

– Як досягти успіху юнакам і юнкам?

– Витримка. **Бараняча впертість:**

*Не вір, дурню, у свою винятковість,
Не піддавайся хворобі творчій –
Тягни свого плуга,
Від колії не відриваючись,
Аж поки рідною вона не стане...
Рідше здіймай очі
До таємниць неба нічного
І не шукай зірок у калюжах,
Аби не було часу творити
Та пити горілку з божевільними...*

Ясно, треба мати здоров'я бабуїна. Кабанячий оптимізм. Міцні гени і *потужні інстинкти*. І везіння. Без здоров'я і удачі краще не соватись цей у світ. Треба вдумливо вибирати тата-маму, країну, час і місце... Але в будь-якому випадку *тримайте коньяк!*.. Праця і труд здоров'я перетруть. А заодно і все інше.

Досягти успіху в житті можна тільки граючи за правилами, котрих не вчать у школах і вишах. Не треба, як Білу Гейтсу, бути генієм, досить вміти давати хабарі. «Хто дав вам право так розпоряджатися моїми грошима?» – похмуро спитав проктолог (гінеколог?), коли йому подякували палкою сервелату і пляшкою дешевого коньяку. Корупція є способом життя. На ній закорінене щастя, тобто добробут переважної меншості високоорганізованих тварюк: для них сенс життя – *створювати, підтримувати, примножувати свій добробут*, благополуччя. Своє. Своїх. Нащадків. Знов обман. Обман самих себе... Таке не тільки у нас і сьогодні (в Україні!!!), але це не втішає. Ой, слабо ми учимо звикати до брехні! А ще до божевільних. Психічно здорових же немає. Є малообстежені. Ті, що ухилились. Поголів'я буйнопомішаних у популяції тихозамріяних неуклінно зростає! А ще «шарікови» та «швондери» розгулялись... Ім'я їм легіон, і життя їх триватиме рівно стільки, скільки триває процес боротьби добра зі злом, себто вічно... Хіба що цей термін перерветься раптовим досягненням абсолютної істини чи справедливості (апокаліпсис?). Їх можуть здолати «шарикошвондери». Теж саме *колективне вивертання глузду*. Окремо кожен – свята овечка. Хочуть миру та злагоди. А згряя – павуки у склотарі. Клубок гадів. Серпентарій. Колективні рішення створінь божих призводять до світових війн. Кожен сенатор – душевна людина, а разом сенат – зла бестія. *Закон парадоксу колегіальності*. Та до всього треба пристосовуватись...

– Це ви хорошо сказали: *треба пристосовуватись*. Сучасні технології дозволяють їх взагалі залишати. Так прикольніше! І спокійніше. Був випадок... І по сьогодні не знаю, куди вони...

– Хто??

– Трусики! Та чого сіпаєтесь? Що ці кози тут шастають? Прямо двір прохідний, а не храм науки! Знайшли час підписувати

індивідуальні плани! У нас, у Поплавського, вони б... У вас двері замикаються? Що вам по житті заважає?

– Важко зосередитись. Життя спресоване з дрібниць. Люди дурні, переймаються казна-чим: «Для чого прибивати плінтус? Світ приречений, гуркотить в безодню. Людство в еволюційному тупику. Сьомий ангел протирає мундштук. Скоро почуємо глас труби Єрихонської... Цариця Небесна разом із Небесним Татком милостиво дали добро на евтаназію Землі... Сили Небесні вже **викотили з чорної діри астероїд, розігріли і починають розганяти**... А вона волає про плінтус! Куди пляшку сховала??? Може, ще встигну зрадіти...» Так ми резонуємо із Всесвітом. А час солодко дрімає...

– Ви людина віруюча?

– Віра впорядковує хаос і абсурд світобудови. Сенс життя в рамках життя недоступний. На чорному мармурі:

Вже відійшов у засвіти.

To be continued??

Не зчуєшся, пізнаєш ти...

З вірою ми не одинокі. Навіть гіпертворчі (творчість-самотність!) особини, а в миру суперпридурки з Богом не одинокі. З роками вакуум біля тебе густішає. Прокляття самотності зжирає. Бог дає надію. Кожен одержить по заслугі. Освячені (з обох боків фронту!!!) курсанти і ракетні комплекси сіють смерть. Жують, живуть, помирають за наказом. ***Наказ вищий за Бога!*** Титани розуму вдосконалюють вишукані знаряддя вбивства. Підтримка Отця Небесного дає наснагу і крила. Наступне життя буде щасливим. ***Господь розгублено чуває німб.*** Я думаю...

А ще гроші – бог. Для декого. Більше грошей – більше життя. Коли грошей багато, світ здається кращим, ніж є. Але це дуже делікатне, інтимне поле... Тезу «не в грошах щастя, а в їх кількості» прийнято не афішувати. «Не тягніть лінву, святий отче, я беру шлюб не з нею (з ним?), а з грошима. Бажано в доларах. І нерухомість. Офшорні рахунки». Так не кажуть, бо любов же нервово тупцює збоку... Всі знають, що шлюб з розрахунку щасливий, якщо розрахунок правильний. Ну, і кохання не завадить. На певному етапі.

– Як досягнути щастя?

– Щастя – це нещастя, яке скінчилося. За щастям безнастанно спостерігає недремне око трагедії. Радість і горе ростуть з одного кореня. Формула щастя недосяжна. Хто думає, що впіймав систему досягнення стабільної радості, знайшов рецепт сенсу життя, розробив алгоритм успіху, зрозумів правила гри у Вселенському лицедійстві – програв! Помилка, збіг обставин... Випадок – Бог!!! Мить – і ви на руїнах, попелищі... Вибачте, не ви. Хтось. Можливо. А може й працювати той алгоритм-рецепт-система... «Щастя в житті немає, є тільки зірничі його – цінуєте їх, живіть ними», Л.Толстой – Буніну. Теж саме і про сенс того ж життя... «Боги всех мастей сторговались в теме: поступай с другими так, как хочешь, чтобы поступали с тобой» (Коц-на-Бобер). Не порушувати головний закон – *одержуй задоволення без шкоди для оточуючих*. Живемо ж не для радості, а для совісті.

– Що вас найбільше турбує сьогодні?

– Недосконалість світу і досконалість форм Люськи Шаурми. Другий фактор дошкуляє куди більше: Люсі натирала вітрину у рожевих вечірніх променях, що принадно пронизували її біленький невагомий халатик, який залишився у неї з часів навчання на дуже природничому факультеті. Поли цього серпанкового халату ніжно перегортав вітерець, спокусливо запрошуючи до конспектування істинного змісту буття. Люська – природжений психолог. Білизни на ній немає – її замальовує слухняна фантазія. Ну скажіть – можна так знущатись над людством? Принаймні над чоловічою половиною...

– Та Люська щодня таке витворює?

– Ну, один раз бачив. Мій товариш Єгор М. Це я його розповідь описав у кіноповіді «Сміх у кінці тунелю».

– А як інші реагують на ці психологічні маніпуляції?

– Тяжко їм. Треба взяти у комендантші драбинку, занести на четвертий поверх у рекреацію природничого факультету, здертись на верхню перекладину, вигнутись, як символ долара, впертись однією ногою у стінку, рукою вчепитись у водогінну трубу – і тоді таке побачите!!! Правда, одним оком...

– Чого одним?

– Так у телескоп же!!!

- Який ще телескоп???
- Телескоп треба взяти у доцента Шури Гугла, в астрономічній лабораторії...
- А ви самі дивились?!
- Я висоти боюсь. Панічні атаки вже з табуретки!
- Знущаєтесь?
- Маєте рацію. Брешуть! Навчилися уже...
- Хто???
- Єгорка М. та іже з ними. Вони добре опанували науку обману. Відволікають від Вселенської туги і трагічної тимчасовості, смерті, що чекає на всіх, навіть на ту Люську, навіки їй слава! Слухайте, пані журналістко, зітріть слово «смерть». Як казав композитор Володимир Багмут – це слово не пісенне. Напишіть «закономірне завершення еротичних маніпуляцій *життєвого дебюту* на ілюзорному етапі існування, що доступне візуальному спостереженню, але пов'язане з не дуже веселим переходом на малодосліджений *бік більшості людства*».

.....

Ну, начесав! Піду покурю! Де тут, щоб ніхто в підзорну трубу зіньки не вилуплював? От козли-матрусбанти!!! А що, може в цьому і закладена сермяжная правда? Приучити проблемно... Козли ж... М-да... Дуже слушно... Але чи гармонічно??.

.....

*«Для кого я пишу? для чого?» – це Тарас Шевченко. Для чого писав М.Твен та ін.: може, щоб я прочитав? Можливо, це інтерв'ю слід публікувати років через 50? Тоді вона буде така досвідчена з дипломом, пірсінгами і тату! Чи вже без них... Комусь полегшає: «для нього я пишу? для того?»... Самотнім, відринутим, приреченим, для хвилини трагічної зустрічі з реальністю: троця духу; фатальний розпач, біль і смуток, тривога і непевність – повсякденні прояви настрою. **Пересічного адекватна бере за жабри відчай!** Радісна посмішка впродовж усього життя притаманна лише ідіоту...*

*А, можливо, пишуть для того, щоб потішити свою гординю, випнутись оригінальністю із соціального планктону, біомаси... Зробити зарубку на дереві Вічності, залишити слід на **Пісках Часу**.*

.....

– Алло, Коша, я із Нежина звоню! Ти, подруга, охренела!!! Да не я вся «ізнєнежена», а із Нежина! Нежин чи Нежино... Село таке, з універом!! Твоє виїздне заданіє... Чую отстой. Неформат. Нафталін. Тіпа талановитий пустопляс. Заліз у Гугл і шпарить. Мозги парить. Либу давить. Том Соєр у нього сексуально стурбований... Та х... хрін з ним! По слідах на пісках часу... Та не послід котячий... При чому котяча пісочниця!!! У тебе телефон ехує. Ехо, кажу. Тут така тема... Всплило оте тестування... Короче, спалив хтось. У Нежині знають про співбесіду... А х... його знає! Навіть колір твоїх стрінгів.... Ну, коли ти із нашим старим Мопсом... Що, і з молодим? З Жоріком Мопсичем?? Я в шоке! В шоке, кажу! Це ти в соке!! Да я сама от етого худю... Не знімала? Я сама бачила, у файлі! Після уже? Та не ти пізня уже, а ти після того, як вже!.. А, йотм... Ну всьо, вирубаюсь... У тебе гаджет двоїться... Після вчорашнього... Нахріна було товкти клаву... Клавіатуру тобто... От коза!

.....

– Коротко, ваші рекомендації літературним початківцям.
– Творчі потуги, поезія – це не ремесло, не професія. Це не стан душі – не її квиління та прозріння, не покликання, не призначення, не спосіб життя, not a way of life... Це не сповідь, не щоденник душі, не філософські роздуми. **Поезія - це діагноз.** Хіба що писати на продаж. Але це рідкісний випадок – вигідніше підробляти конокрадством. Можете пройтись електричками, торгонути своїм талантом, як німий брошурами – будете переповнені враженнями. І пику начистять, і милостиню заберуть... Можна пройтись аудиторіями, робити презентації. Але мати прибутки з творчості – імовірність, близька до нуля. Без розкрутки, зрозуміло, ваша творчість – мертво діло!

Головне: не можеш писати – **не пиши!**

Можеш не писати – **не пиши!**

Якщо вже геть зовсім не можеш не писати – все одно **не пиши!!!**

Коли все ж таки написалося (міцний диявол!!!) – **в шухляду.** Якщо вдалось довести свою дурість до логічного завершення то know how: друкуй на окремих аркушиках, **стосик на цвях.** Папір

ніжний, але міцний. Шрифт ароматизований: персик-полуниця тощо. Будуть читати не кваплячись, по одному листочку, на самотині. Вдумливо... Pop modernt. Lifestyle...

Слухайте, а чому ви не питаєте, може мені особисто вдалось своєю творчістю заробляти на хліб. Ремесло таке! Пишу і продаю...

– Та кому воно нах... треба!!! Sorry... пардон, нах... нахваляється мало хто прибутками з літератури... музики... мистецтва.... Хіба що *ганяти «Королівського жирафа»* вашого ж Твена...

– Жирафку. Одразу пару жирафок випускати. *Розкутих, цибатих...* Ех, життя-забава! Пані ведуча, що то за звір на вашій кохтинці?

– Лисичка!

– Еге, в неї така морда, ледь не лусне – розпливлась у хижій посмішці, більш на зайця змахує!

– Це я у Коші, Аньки Кошової, футболку орендувала. У неї розмір до другого не дотягує, а мене третій роздирає... Ну, і лисичка трохи розповзлась... Тіснувато їй... А вам-то що???

– Загострює чуття трагічної тимчасовості... Власної. Чортиця, а не лисиця...

– От куди вас понесло??! Бачите – я в шортах!!! Ви мене в краску вганяєте... Ну як дитина – то в телефон, то під стіл лізете... *Митці!..*

– Вам би хламиду якусь... Вільного крою. До п'ят. З брезенту. Спецодяг. Хіба тут зосередишся? І паранджа не завадила б... Без парфумів цих, феромоно-паралітичних...

– Тю! А жити як???. Зупинити світ – я сходжу?? Козли ж вимерзнуть... Це ж оті зірничі радості. Пам'ятаєте: «цінуєте їх, живіть ними» – Горькому, ваш Гоголь. Проти природи не тре...

– Це Толстой Буніну!

– Шкода. У Гоголя мені імponує образ панночки у труні. Така сексі! Ось коли я була готкою... *Дурна була – наразі це не актуально...* Короче, де той верлібр апокрифний, графік електричок? О котрій комфортна на Київ? Що ви там дзв'якаєте???. Томагавк дістаєте? *Льодоруб, вічність тюкнути???* Чи, може, бінокль, хай Бог простить?! Та вилазьте вже!!! Дисплей завалите! І

не сопіть мені. В шортах я. По ходу вирулюємо під завісу: короче, над чим працюєте зараз? Чим можете зацікавити?

– Дістав і розливаю «Шабо», п'ять зірочок. У системнику, під столом беріг. Потім наріжу сальця на хлібець бородинський, є гірчичка французька. Баночка маслин, мариновані грибочки. Мініатюрні, в маленькому слоїку. Як вам, гармонічно?

– Вау! Прикольно! А чому *в шухляді??*

– *А як інакше??!* Хіба тут розложишся...

.....

– *«Розкутих цибати»* – то це як???? Стрёмно. Садомазо мені не дуже...

А про Джона Ленніна я жартонула. То для приколу... Чудово знаю Леніна. Він тісно товаришував з Трояндою Люксембург... Чи Амстердам?.. Нє, стопудово Люксембург. Амстердам – то тюльпани. О, в моєму акаунті є відео!!! Там, у тих тюльпанах, такі тьолки!! Перезрілі, правда – десь під тридцять! Вам не в тему...

Е, повну не наливайте – мені ж на електричку...

– Я в курсі. Зате я знаю Крупського. Йому допомагав Левко Троцький, якого потім замочив Коба. На певному етапі соціального експерименту. Зробив зарубку на дереві вічності. Льодорубом.

Дехто не схотів ходили галсами. А міг би...

.....

– Алло, Сашко! До книги добав епіграф *«А чи не сміється Господь над нами, пославши на цю грішну землю?»*, Еміль Золя.

– Хто говорить??? Ти куди, козляра, дзвониш? Третя ночі!!! Заспокійся, кохана. Якийсь баран помилився. Каже, Еміль Соля.... Та не Емілія моя, а Еміль Жоля... З Мілею у мене давно вже нічого немає! А, йоптмть..., відпусти, тварюко, волосся!!!!

.....

To be continued

Частина II. ПІДМУРКИ НООСФЕРИ

***

– Що тут робить Морозок,
Небайдужий до жінок??
– А нічого. Тут Загравний
Все зробив, він хлопець вправний!
– Ну, а як там Шаруденко??
Теж упорався швиденько!

Філфак – Фізмат, вітання, 2019

***

*Фізмат фалує формально –
Філфак фігурально, фалічно...*

Форвардом форсую фарватер
Фактації фанатично.
Фальшую фордибачно.
Фаска фантастична!
ФОРБС???
Фе, фріки фейкові:
ФАК-тс !
Філігранно формулюю формат:
Фіфам – «фігвам»!
Фібри фацкають, фекають:
ФОРС!
Фортуна форкає феєрично –
ФАС!!!

Флору-фауну – фабулу фіксую,
Фінішую фортисисимо –
Фатом-фертиком-франтом...
Фуфло філоню фарисейно:
Фартить фаріонно –
Файно фраєрюсь!!
ФАРС...

***

Жертовне, спрагле і цнотливе,
Жагуче, щемне, незрадливе...
Палке кохання вередливе –
Дозріло вщерть. Терпіть несила!!!

***

Твір лоскóтний, щирощемний.
Пристрасті гарують радо –
Крізь душі стриптиз натхненний
Автор світить. Голим задом.

***

Омана, офіра... Зневіра
Хапає під зябра. Ковтне
Зажерлива Вічність *Шекспіра*
Томище. І томик – *мене*.

***

*Самотнім птахом, позолоченим світанком
Я все кружляю і курличу лиш тобі...*

Самотнім цапом, геть обшмульганим коханням,
Ти все блукаєш край дороги в бур'яні,
В калюжі бовкаєш зітхання і страждання –
А сумувати* присудилося мені!

Примарних втіх усе ще прагне кволе тіло,
Та божевілля вже ослабло... В'яне дух.
Зів'яло все. А от самотність уродила
Монументальна – аж злітає капелюх!

---

* **Сумувати** – підводити підсумки, рахувати курчат по осені, підбивати «бабки»
(прим. автора).

Вскочив кум у Internet...*

А тепер така історія:
Маю кума Анатолія...
Кум, як тільки жінка з хати,
На думки стає багатий,
До людей такий привітний,
Коли вип'є непомітно...

Як усі – він політолог,
Бо закінчений філолог.
Хоч диплом його заочний,
Мислить дуже він наочно.

Як увіллє за краватку,
Нарізає правду-матку,
А коли закусить славно,
Любить мислити державно:

– Невже вистачить освіти
Лиш бичків по селах бити!?
Скоро так по Україні
Будуть хрюкати лиш свині!

Отаке сказав Толян.
Ми з ним зразу ж – по сто грам.
Вміє він сказати душевно –
Таки вчився недаремно!

Видавав такі він перли –
Звідусіль його поперли!...
Ну, наприклад: – Щоб не спитись,
Треба вчасно одружитись.
Ну, а потім вже, дивись,
Треба вчасно розійтись!

---

* Всі факти реальні, розбіжність – чиста випадковість (прим. ред.).

Ці думки треба ховати –
Можна вилетіть із хати!
Ох, і важко в Україні
Творчо мислити людині!

Але все це передмова,
Не про те сьогодні мова.

Кум відчув, що має дар
Написати мемуар:
– Зиску мало від городу,
Треба жити для народу!

В голові – думок пропелер.
– Можем видати бестселер!
Зараз головне – не думки,
А комп'ютерні малюнки:
Для продвинутих поем
Необхідна ЕОМ!

Я второпав це в момент –
Як не як, а все ж доцент!
Ще сто грам – і дав я згоду
Щось створити для народу.

А у мене на роботі
Люди хоч і дуже горді,
Та по дружбі, за півлітру,
Видали думок палітру.

Хакер там один дебільний
В'їхав в тему дуже сильно:
Фото кума сканував,
І таке намудрував,

Що комп'ютер аж тремтів,
Мерехтів і скреготів:
Витягав із інтернету
Ілюстрацію сюжету.

Тексту, правда, ще немає,
Але хакер обіцяє!..
Суміш, каже, добра буде –
Липів Ріг* із Голівудом!

На обкладинці – кум Толька,
У руках для чогось плойка...**
Обнімає він мулатку –
Ніжно лиже шоколадку:

Трохи далі – лобуряка
Силоміць веде коняку!
Крупним планом, для приманки –
Назва «Сповідь лесбіянки».

Задум просто прехороший –
Як з людей зідрати гроші:
Як побачать таке люди,
Знать захочуть: що ж там буде?
Швидко будуть розкуплять,
А ми – гроші зароблять!

Уявляєте? Кум Толька,
У руках для чогось плойка,
Здоровенная мулатка
Ось-ось злиже шоколадку...

---

* *Липів Ріг* – село на Чернігівщині, де кум має 40 соток, які пробудили його творче начало (прим. автора).

** *Плойка* – паяльник для накручування, наприклад, вусів (прим. ред.).

Потім – ще якась людина
Тягне у кущі скотину!
Всі відчують смак бажання
Почитати про кохання!

Для закручення інтриги –
Є зворотний бік у книги:
Посередині – мулатка.
Вже лежить. Без шоколадки.
Крутить дулю читачам:
Мружить очі: з'їм – не дам!

Але погляд так і грає,
На кохання натякає:
Натуральне і велике,
Безсоромне, хиже, дике...

Натяків не видно чітко –
Є на ній якась накидка!
На це діло, крізь гілляки,
Сумно дивиться коняка...
Мов питає: де ж кум Толька?
Де його проклята плойка?
Збоку – дурень якийсь голий,
Шкірить зуби – зовсім хворий!
А навіщо – той узнає,
Хто купив і прочитає!

Далі в нас – для всіх наука –
Закрутилась така штука:
Без реклами, зрозуміло,
Справжній бізнес – мертве діло.

Запустили ми в газету
Ілюстрацію сюжету:

Ви вже в курсі – стоїть Толька,

У руках для чогось плойка,
Очі витріщив, як кілер, –
Дочекались супертрилер:
Душу хапоне за барки
Наша «Сповідь лесбіянки!»

Люди мало що читають
І тому багато знають...
Головне – не заважати
Їх уяві танцювати!

Що цікаво – розглядають,
А про текст і не питають...
Так бажання всі відчули,
Що про зміст зовсім забули!

Але всі наші старання
Мали дивне трактування...
Є у кума жінка Ленка,
В ній дрімала рецензентка:
Вона кума довго біла –
А за що – не пояснила!
Чи сам кум, чи шоколадка,
Чи роздягнута мулатка,
Чи та плойка, чи кобила –
Щось її там зачепило...

Справи кепські, кума Лена
Щось кричала і про мене:
Мовляв, матиме процент
Прибабаханий доцент!

Щось кричала дуже прямо
Про чийось конкретно маму...

Ох, нелегко в Україні
Творчій вижити людині!

Ну а далі – повний сказ,
Від реклами резонанс!
Значить, так. Якийсь мудило
Вкрав на хуторі кобилу,

А з обкладинки скотина
Має точно таку ж спину...
Факти вистроїлись в ряд –
Як на гріх – такий же зад!

І дільничний капітан
Вже підшив у *свій* роман
Всіх украдених коняк...
Понавішував собак!

Звинуватила в дільниці
Кума нашого дівиця:
Років їй під п'ятдесят! –
Мовляв, крав він поросят!
Зажадала відробити,
Обіцяла все простити!

Отакий роман для дам,
Головний герой – Толян!
Куму тут тепер і там
Пропонують по сто грам –
Це колись він був Толян,
Тепер кличуть – Лесбіян!

А сусіди не дрімають,
З кожним днем все більше знають...

Бачили, як кум на ганку
Вкладав спати негритьянку,
І, як родич Чикатилу,
Потім мордував кобилу!

Перед тим, як розчленити,
Він таке любив робити!
Ох, і тягне розказати –
Але краще промовчати...

Кум щасливий, ще не знає,
Яка слава нас чекає...
Знов задумав він роман:
Хай заткнеться капітан!

І на новій, на обкладці –
Кум вже верхи на коняці.
Ззаду напис, хай вам грець,
Крупним планом: «ЖЕРЕБЕЦЬ».

Хай читає рецензентка –
Назва «Сповідь гомосека»!

Частина III. ПІСНЮ – В АКАУНТ!

*І СЛОВО ЛИШ СЛАБУ НАДІЮ МАЄ
НАЩАДКАМ ВІДТВОРИТИ НАШІ ДНІ*

На перехресті коти нявчали

Слова Леоніда Кнорозка

Композитор – без композитора

На перехресті коти нявчали,
Їх вовчим оком помітив місяць.
Кобіта й легінь: зурочні шали –
Бо їй ще сорок, йому вже тридцять!

Приспів:

*Жага і млосність – напрочуд поспіль,
Гарує місяць – ковбаня по́стіль.
Мольфарний трунок – любовна тро́ща.
Вищатъ котяри – собаки тощо...*

І бек вокал котяр-кицюнь, з повтором.

*Ой, яяя – Гойяя??!
А, йййо – наййо??!*

Кошак глибинним басом муркотів...

І з-під коріння – аж до склепіння
У віколіття злітають мешти...
Якщо до шмиги те скавуління –
Гайда, любавко, не треба й решти!

Не вурдалаки навприсяд з жаху,
Звичайні люди – друїди-кельти,
Кохання скоять, розколють плаху –
У віколіття урозбіч мешти...

Гопки Євро-Україна

mantra@gop.ua

Слова Леоніда Кнорозка

Композитор – без композитора

Степ широкий. І лани.
Золоті покоси.
В тихій заводі лини,
Полуденні оси...

Так помісно і соборно.
В шароварах вільно.
Ничка в клуні не офшорна –
Йой, як пружить стильно!..

Приспів:

*Ой, стежинонько тернинна!
Сон-трава буркунна!
Гопки Євро-Україна
За сармата-гуна!!
Дика рожса у вікно –
Метрів два, не менше!
Лізьте мокрі під рядно –
Вуйки, вжарте екшен!!*

Крутить вуса козачина,
Підвечірня чарка.
Ось калина – де ж дівчина??
Мать її мольфарка!!!

Вискочив кабанчик з кукурудзи

Слова Леоніда Кнорозка

Композитор – без композитора

Грайлива осінь у гарячих барвах –
Калина роздягається. Намистом
Нас вабить між дерев радіти в травах,
Легенько шарудіти рудим листом...

І трепетно та ніжно ляже в полі
Смиренне сонце. Боже провидіння
Торкнеться птахом. І душа поволі
Загорнеться в осіння шелестіння.

Приспів:

*Немов у сні злітають з клена квіти...
Я пригорнусь цілунками до музи:
Схотілося і жити, і любити –
Тут вискочив кабанчик з **куку!-рудзи!!!**
Коли у двері дятел раптом дзьобне,
Чи з-під копиці хтось тихенько рохне,
Мов соловейко ніжно серце тьохне –
Душі так зимно, і кохання **всохне!***

«Куку», «всохне» і «мудрий» бажано підкреслити бек вокалом, можна з рохканням

Мов з фільму жахів, іншого каналу:
На шмаття дер кабан мене і музу –
Згріб ратицями, іклами в канаву,
І знову заховався в кукурудзу!!!

Тріпоче стрічка на калині в лузі...
То, мабуть, чорний пояс Камасутри!
Комета вцілить вепра в кукурудзі...
А сам я тут – талант у мене **мудрий!**

Запізnilась любов на життя

*Поет гойдав свою мораль віршами,
Закоханий в туман – життя проблему,
Вона цвіла, аж пінилась піснями –
А композитор* тихо мацав тему...*

Як у теплих долонях сніжинка,
Тануть в серці із пісні слова,
І немов на троянді росинка,
Твоя посмішка ніжна була!
У полоні п'яного жасмину
Іншого не хотів і не знав –
Про кохану, жадану, єдину
Я пісні дні і ночі складав!

Приспів:

*І кружляють, летять в забуття
Пелюстки, що обсипались рясно,
Запізnilась любов на життя –
На твоє і моє одночасно!
Тільки вирине з пам'яті знов
Ніжна посмішка – долі дарунок,
Може, все-таки справжня любов
Запізnilась на наш поцілунок?*

Біль відміряє в пам'яті коло –
Як у вирій знов птах відліта...
Хтось виводить пронизливе соло,
Плаче скрипка про наші літа...
Наче приспів – одне запитання
Заховалося в очі сумні:
Що ж дорожче за наше кохання
Переповнило ночі і дні?!!

* *Музика Володимира Багмута (прим. автора)*

Частина III. САМ СОБІ КОМПОЗИТОР

Ратицями по коханню

Як любились-милувались ми весною –
Оksamитом землю квіти рясно вкрили!
Посварились... Навалився сум горою
І транзитом дикі гуси пролетіли.

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче з діркою в човні,
Плисти ніякого бажання!

А в голові лише одна
Блука самотня думка зрання:
Невже кохання вже нема?
Невже нема мого кохання?!!

Біжать мурахи по спині,
Мені і моторошно, й лячно...
Нащо кричала ти мені –
Немовби я свиня невдячна?

Нехай кохання вже нема,
Та де ж хоч логіки краплина?
Кричала зранку ти дарма –
Тоді я був лише скотина!

Підхопили злії люди ті слова,
Немов звірі, шматували наше лихо...
Прогриміло – прокотилася луна,
На подвір'я тихо сунулася стріха!..

Життя здалося враз мені
Не вартим праці і старання –
Ну, наче босим по стерні,
Пройтись ніякого бажання!

А в голові одним одна
Засіла думка як на лихо:
Якщо кохання вже нема –
Чому б не вмерти йому тихо?!

Біжать мурахи по спині –
Не можу й думать про роботу!
Ой, не сподобалось мені,
Що ти кричала про свиноту!

Дивлюсь з розбитого вікна.
В душі – як взимку на городі,
Невже ж одна моя вина?..
За що так боляче... По морді?!!

Пристойний рівень очманіння

Життя – театр. Та забагато звіра
Зіпнулось міцно вже на задні лапи.
Смішні, нахабні – але знають міру!
Веселий сміх з обох боків від рампи
Є головним показником уміння,
Не дбаючи про сенс в живій програмі,
Нести пристойний рівень очманіння –
Впіймати суть комедії у драмі!
Вже не театр. Бо клоуни на дроті
Без допінгу дуріють до нестями,
Аж поки режисер не скаже: Годі!
Життя – то цирк. Всі блазні. Разом з нами!

Гесна таємна

Закохані до болю, до нестями
В своє страждання. Млосними віршами
Розгойдують мораль, руйнують душу –
Свою й чужу. Смакують, наче грушу,
Святу любов. Шалену і велику,
Оспівують до вереску, до крику,
Згорають в потаємному огні...
Поети всі нещасні. Бо дурні
Потуги творчі мають за вірець –
Початок стимулюють і кінець.

Частина V. ПСИХОКУ

***

Ну, зачекайте... Скоро підросту.
І що? Падлюки теж змужніли...

***

Я – інженер гармонії!!! ПСИХОЛОГИНЯ!
А ви – жлоб'ю. Та ну вас нах!!!

***

– Наполеон??? Це ж маячня! Ви просто хворі!!!
– Ад'юнкт! За двері лікарку! Вона дурепа...

***

Сама «Вставай і посміхнись!»
У мене зранку «Жаль, не здох учора!!!»

***

Локально сублімую. *Треш.*
Ну, що не так, моє змочалене лібідо??.

***

Чому ж так гарно, затишно з тобою??
Копати треба до розчарування!!

***

Учора він сказав, що думав –
«Спокійно спи і вічна пам'ять», ідіоте!!

***

– Не рюмсай. Щось згадай з життя – смішне до сліз!
– Хіба з кіно. Все як у всіх – солоні, грішні сльози...

***

Психологи – не гірші від собак.
Ці друзі в кріслі вас не пошматують...

***

– Упав? Зберись і підведись! Йди далі до мети!
– Та домету я, мамо, домету!..

***

Усе закінчиться погано.
Окрім життя. Мого, красивого такого...

***

– «Зроби себе щасливим» – гарна книга?
– Напрочуд! Автор в божевільні. Повісився. Йому допомогли.

***

Зірвали вчора маску бабуїна.
І що? Така ж мордяка ница!!

***

Міцний, як кінь. Завжди у формі.
Депресія тварюкам не властива!

***

Він що, козел???? Закінчений придурок??
Та тсс!!!! Скажімо м'якше: річ в собі!

***

Я б цій гидоті пазурами здерла б скальп!!
Та пригощаю: «Кава! ...В ліжку не палити!..»

***

Не мстись. Сідай, дивись на тиху воду –
Допоки ворог твій не пропливе. Зелений і надутий.

***

Мережить здогад моя карма ефемерна:
Таки любов моя тобі до сраки??

***

Хода шаманів як апофегей абсурду:

Чи «За» вони чи «Проти»? Хх..х..то їх знає?!!

***

За мур високий, дріт колючий. Острів Крузо –
У резервацію поетів. До поеток!!

***

Так хороше – духмяні трави, спів пташок...
А то що за потвори??? Боже, ЛЮДИ!!!!!!

***

Порахував до десяти. Мовчу.
Думки мої не дуже ще цензурні!

***

Радію щиро я за Ваше щастя!
Тут головне зубами б не скрипіти...

***

Шукайте радість у простих речах –
Ідіть і мовчки плюньте. Цільте в морду!

***

Люстерко і годинника об стінку?
...Слабо тварині соціальной час спинити...

***

В одну й ту саму воду двічі – скок!
Дві моцні гулі. Там граблі ті ж самі...

***

Ідеш у справах – хап за барки!!! І лапають, і чухають за вухом!!!
Бодай би всім вам народитись кошаками!!

***

Давно вже їздять на мені – ну всі, кому не лінь!
Дограєтесь – зніму сідло. Хай з понеділка...

***

- То неогуманоїд сідав на астероїд?
- Та ні, то птаховидр ховавсь під ковдру кривд.

Р Е З Ю М Е

*Життя моє!!! Я зрів та прозрівав –
Ти ж пролонгуєш... Перманентно.*

Я.Є. Баранець

- Не повчаю, не скаржусь, не чекаю подяки. Не соромлюсь, що я людина. Майже.
- Моє покликання – творити добро. Іншим також. Принаймні не нашкодити. Своїм принаймні.
- Вважаю винуватцем усіх своїх бід в першу чергу себе. І в другу – теж.
- *Поважаю чуже божевілля. Більше, аніж своє.*
- Витримка – моя стратегічна зброя. І тактична теж.
- Не здіймаюсь до вереску порослячого у своїй правоті:
*О мудрий спокій, ти могутня сила!
Полоще свіжий вітер скальп. То мій...*
- Посмішка – найкоротший шлях до взаєморозуміння:
вдалим жартом кривна справа ладнається. А не горілкою.
- Не вірю у власну винятковість: тягну свого плуга від борозни не відриваючись – з кожним днем вона стелеться рівніше. І рідніше.
- Не шукаю зірок у калюжах чи прозріння душі у вигляді кохання.
- Ввічливий, тобто високої думки про співрозмовника. І низької про себе.
- Не загострений на своїх помилках і невдачах. Вчусь на помилках. Чужих.
- Моє кредо: а Ви маєте рацію! Вчора, сьогодні, завтра...
- Бережу бажання. Завжди прагну.
- Живу для совісті. А не для радості.
- Поміркованість у всьому – мій девіз. *Жеру в міру. Дози урізаю.*
- Стережуся слів. Особливо своїх. Язик тримаю за зубами. Своїми майже: металокераміка...
- Праця – панацея! Надривно-новаторно працюю, працюю і працюю без орденів та медалей на благо керівництва.
Допоки лапи не згорну!

О.Я. Брехло

ЗМІСТ

<i>Олександр Гадзінський</i> Галс-інтерв'ю.....	3
<i>Частина I.</i> ЖИТТЄВИЙ ДЕБЮТ (1-й звіт перед Вічністю)....	5
<i>Частина II.</i> ПІДМУРКИ НООСФЕРИ.....	24
<i>Частина III.</i> ПІСНЮ – В АКАУНТ!.....	26
<i>Частина IV.</i> САМ СОБИ КОМПОЗИТОР.....	30
<i>Частина V.</i> ПСИХОКУ.....	32

Літературно-художнє видання

Леонід Кнорозок

НЕ ВЖЕ – ЩЕ МИТЬ

Іронічна поезія і проза

Редактор – Оксана Капленко

Літературний редактор – Олександр Гадзінський

Дизайн обкладинки – Віктор Стрілець

У книгах та слайд-шоу використані світлини з колекцій Віктора Головіна, Олександра Вобленка, Сергія Давиденка, Леоніда Кнорозка

Репозиторій НДУ імені Миколи Гоголя/ Кнорозок Леонід

Підписано до друку 30.05.2020 р. Формат 60x84/16 Папір офсетний

Гарнітура Times Ум. друк. арк. 0.16 Обл.-вид. арк. 0,71

Тираж 14 прим. Замовлення № 1677

“Наука-Сервіс”

Видавництво ТОВ «Наука-Сервіс»

16602, м. Ніжин, вул. Графська, 5

Тел./факс: 04631-71675

Тора похвалити
До виконання
17.07.17

Лео Коц-на-Бóбер

утора

МУДРИЙ РАДІЄ ~~СЬОГОДНІ~~

- Охарактеризуйте свій стиль.
- Інтерконтекстуальність. Провокаційний квадратизм Малевича. Лапідарність, наративність. Когнітивне руйнування шаблонної парадигми. Превалююча оксиморонність без амікошонства. Псевдоавтобіографічність і еротодифамація. Трохи гендерної маскулінізації... Галюциногенний ромалізм...
- Що воно ху.. художня діарея? По-людськи, не заносьтесь, нижче до народу...
- Випендріжжя.

«Талановитий пустопляс»,
ПЧ INFO & Агонія TV-2020

